

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jederkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tisku.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 19. julija.

Nemški cesar odšel je torej v Rusijo, da pohodi vladarja mogočne severne slovanske države in danes bode slovesni vsprejem pred severne Palmire očmi. Naravno je, da se s tem dogodkom bavijo vsi evropski listi in da nihče ne taji velicega pomena tega potovanja. Pomenljivo je res, da se je nemški vladar odločil, da pojde v Peterburg, ko je malo mesecev poprej trdil Bismarck, da Nemci ne bodo za nikomer letali. Mladi nemški cesar je jedva nastopil, že gre moledovat prijateljstva slovanske Rusije.

Nekateri so uganili, da pojde car v Peterburg proti volji Bismarckovi, prav iz lastne inicijative. Nam se to ne zdi verjetno, če tudi se sklicuje na to, da cesarja ne spremlja Bismarck. Bolj prav imajo oni, ki mislijo, da cesar dela po volji in nasvetih velicega svojega kancelarja. Bismarck pa ne pojde z njim, ker uspeh tega potovanja nikakor ni gotov. Če bi se vsa stvar izjalovila, bodo potem vsaj lahko trdili, da je bil pohod le akt uljudnosti, brez vsacega političnega smotra.

Kaj pa hočejo Nemci doseči ob Nevi? Madjarski listi se tolažijo s tem, da hoče Viljem II. pregovoriti carja, da popusti svojo dosedanjo bolgarsko politiko, ter se zadovolji s sedanjim stanjem v Bolgariji. To je pa najbrž le tolažba madjarskih listov. Mi ne trdimo, da se cesarja ne bi pogovarjala tudi o bolgarskih zadevah, celo verjetno je to. Da bi pa cesar Viljem zinil kako besedo za Koburžana, se nam pa naravnost smešno zdi. Nemški za stopnik v Sofiji bi tako ne preziral princa Ferdinanda, ko bi Nemčija res mislila zanj potegovati se v Peterburgu.

Bismarck se je že prevečkrat odločno izjavil, da Bolgarska Nemčiji nič mari ni, da bi sedaj prevzel nemški cesar tako posredovanje. Tudi bi Nemčija ne imela dosti koristi, naj se stvari tako ali tako zasučejo v Bolgarskej.

V Peterburg ženo carja druge stvari in lahko uganemo smoter tega potovanja, če pomislimo, da bode cesar pohodil tudi Kodanji. Vse prizadevanje nemškega kancelarja od 1870. leta sem meri le na to, kako bi osamil Francijo. Reči moramo, da je dosedaj imel zmerom dober uspeh. Francija nema

nobenega zaveznika v Evropi. To sicer ni le nemška zasluga, temveč marsikaj so Francozi sami zakrivil.

Poslednja leta so pa večkrat kazala znamenja da je mogoče, da se zvežeta Rusija in Francija. Res da bi taka zveza bila malo čudna, kajti politična načela teh dveh držav si diametralno nasprotujejo. Pa tudi to ni vselej odločilno v politiki. Zgodovina nam ve povedati že več tacih nenaravnih fakt. Tako so o svojem času francoski katoliški vladarji podpirali protestante v Nemčiji, celo kruta Turčija je vedno našla zaveznikov v kulturni Evropi. Zakaj bi se torej Rusi ne zvezali s Francozi, zlasti ker tudi ob Nevi ne morejo želeti, da bi Nemčija premogočna postala.

Ruski oficijozni listi so sicer navadno pisali proti revolucionarni Franciji, a mimogrede pa dali razumeti, da bi Rusija ne pustila, da bi Nemci uničili Francijo. To je pa v Berolinu vzbujalo bojazn, da bodo Rusi pali Nemcem za hrbet, ko bi imeli vojno s Francozi. To nevarnost odstraniti, ima namen potovanje cesarjevo. Ta stvar je pa tudi toliko vredna, da zavoljo nje ne pojde le kak nemški minister, temveč cesar sam v Kanoso.

Naš namen ne more biti presojeti, kaj bodo vse Nemci obetali Rusiji, da bi si zagotovili prijateljstvo njeno, ravno tako tudi ne vemo, kaj da zahtevajo Rusi za take usluge.

Ruski listi večinoma zahtevajo, da bi Nemčija premenila svojo dosedanjo politiko in Avstrije več ne porivala na vzток. Poslednjih dvajset let je Bismarck si mnogo prizadeval, da bi Avstrijo porinil bolj na vzток in bi si Nemčija potem prisvojila avstrijske nemške dežele. Sedaj pa zahtevajo ruski časniki, da bi naj Nemčija porabila upliv, da bi Avstrijo odvrnila od balkanskega poluotoka. Nekateri zahtevajo, da bi naj se Bosna in Hercegovina pridružili Srbiji, katera bi se potem tako oklepčana lahko upirala tujemu uplivu. Bolgarsko vprašanje bi se potem samo po sebi rešilo, ker bi do tja več ne segal avstrijsk upliv.

Le za tako ceno, pravijo ruski listi, more Rusija dopustiti, Nemcem uničiti Francijo. So li vladni krogi istega mnenja, ne vemo. Nemci bodo gotovo pripravljeni privoliti mnogo, da bi si v vseh slu-

čajih zavarovali hrbet. Morda se res ne bodo dosti pomišljali in pustili Avstrijo na cedilu.

Razen Rusije je Danska nevarna Nemcem, če bi imeli vojno s Francozi. Ta dežela ni velika, a je njena lega velike strategične važnosti. Če bi Francozi imeli Dance na svoji strani, bi se jim morda posrečilo, velik del vojske svoje na svojih mnogoštevilnih ladijah prepeljati na Dansko, od kodar bi lahko z Danci prodirali proti Berolinu. Nemška stolica je daleč od francoske, pa blizu danske meje. Da bi to nevarnost odstranil, pohodil bode cesar tudi danskega kralja. Če bode v Peterburgu dobro opravil, bode njegov pohod v Kodanji tudi gotovo uspešen, ker se bode kralj Kristjan gotovo v tem slučaju ravnal po željah svojega mogočnega zeta. Koliko bode imelo uspeha potovanje cesarja Viljema, je sedaj vsekako težke uganiti, o tem bode pač nas poučila še le prihodnost. Označujoče za sestanek pa je gotovo to, da je skoro točno na isti dan, ko se je v Kielu ukrcał na svoj brod cesar Viljem II., izdal car Aleksander III. ukaz, da se ima vojaških novincev letni kontingent zvišati od 235.000 na 250.000 mož. Berolinski listi jadikujejo, da za ta ukaz ni bil izbran pravi hip. Tudi nam se tako dozdeva. Car Aleksander hotel je s tem ukazom pač povedati, da ga nemškega cesarja pohod pač veseli, da pa ne zaupa miroljubnemu zatrijevanju, češ: „Die Bothschaft hör' ich wohl", doch mir fehlt der Glaube!“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. julija.

Deželni zbori snidejo se v začetku septembra. Ministerstva že pripravljajo razne vladne predloge za deželne zборе. Zborovanje deželnih zborov bode pa najbrž le kratko, ker se koncem septembra ali pa v začetku oktobra že snide državni zbor, da bode rešil budget še do konca leta. V češkem deželnem zboru letos zopet ne bode nemških poslancev, če tudi si prizadevajo nekateri staročeški vodje, da bi je pregovorili, da popusté pasivno politiko.

Vnanje države.

Po Srbiji se začena gibanje za kraljico. Več občin sklenilo je peticije na kralja, da naj se nikar

LISTEK.

Iz vojaške torbe.

I.

Mojo Jože.

(Spisal Fridolin K—š)

Bilo je iz leta 1880. leta. Naš slovenski polk št. 47, bival je kot posadka v Tridentskem kastelu. Močno utrjeno poslopje bilo je nekdanj last mogočnih Tridentskih škofov.

V istih prostorih, kjer so nekdanj bivali škofje s svojimi dubovniki, nastanjeni so bili sedaj avstrijski vojaki in mnogokrat, ko so po dokončane službi naši fantje lupili za menažo krompir na velikem dvoru, razlegale so se po prostorih kastela, milo doneče slovenske pesnice.

Dajali smo tudi bližnjim utrdbam, zgrajenim proti Italiji, male posadke, in tako je tudi nekoč odrinila kompanija, katerej sem bil prideljen kot kadetkorporal v utrdbo Civezzano.

Dasi je tu narava prekrasna in nepopisljivo romantična, tekli so nam dnevi vender le jako počasi. Vežbali smo se ves dan v orožji ter učili vo-

jake, kako ravnati z velikanskimi topovi, koji so skozi line moleli svoja ogromna žrela proti blaženej Italiji.

Le poredko pohajal nas je sodrug iz bližnjega Tridenta. Živel smo kakor je mogoče v utrdbi, kuhali in cvrli, in ker sem umel prirejati kaj okusen „guljaš“ in domače koruzne žgance, imenoval me je tedanjji blagi moj stotnik pl. R. za svojega dvornega kuharja.

Nekoliko dnij pred odhodom v utrdbo Civezzano končali smo jako težavno novinsko vežbanje. Dasi sem strogo zahteval vsa službena opravila, občeval sem izven službe mnogokrat jako prijazno z moštvo in našel mej mnogobrojnimi novinci dosta blagih značajev in originalov slovenskih. Jeden teh bil je moj „Jože“!

Prve dni po dohodu iz daljne ljube domovine, ko smo ga stoprav utaknili v takrat še belo vojaško suknjo, bil je sila klavern, otožen, poleg pa še strašanski neukreten. Smejali so se mu starejši vojaki in brili ž njim vsakovrstne burke in ludarije — kakor je to pri vojaci že običajno; jaz sem ga pomiloval. Mnogokrat sem opazil, da se je zmuznil iz velike dvorane, kjer je bivalo do sto vojakov ter jo krenil v trdnjavsko grapo. Tam je sedel na go-

milo vojaškega ubeznika, ki je bil na istem mestu ustreljen pred nekoliko leti — ter se milo zajokal.

Nekdanj šel sem za njim in ni me opazil prej, nego ko sem neposredno stal pri njem, potolkel mu na ramo ter vprašal: „Jože! zakaj vender plačeš? Ali te ni sram? Toliko fantov je tu, a vsi so dobre volje in zadovoljni z usodo svojo. — Ne bodi baba!“

Potegnil je z desnico preko zajokanih oči ter tako milo uprl v me svoje modre lepe oči, da me je kar pretreslo.

„Vsaj je ne poznate!“

„Koga?“

„I koga? Sosedove „Rezike!“ In oni trapasti Tone lazi za njo!“

Zaskripal je z zobmi. „To ga bom! to ga bom!“

Tolažil sem ga, zatrjeval mu, da na veke ne ostane v tem pustem kraju, da tudi mene in drugove najine stotero vezij veže na prelepo domovino, toda prisega dana cesarju nam veli, da storimo vsak svojo dolžnost kakor moč.

In od tistega dne oklenil se me je z ganljivo udanostjo ter postal mi sluga.

Udan mi je bil moj „Jože“. Vse kar koli sem pozelel, storil mi je, vsako povelje izvršil nemudoma.

ne loči od kraljice Natalije. Sedaj se vrši to gibanje že v zakonitih mejah, a utegne se premeniti v ustajo, ko se bode zakon zares ločil. Kraljica je dala objaviti pojasnilo o zakonskem prepiru. Po tem pojasnilu ni res, da bi bila kraljica proti volji kraljeve odpotovala v Rusijo, marveč le na izrecno željo kralja, ki je želel približati se Rusiji. Ravno tako je tudi izmišljeno, da kraljica hrepeni po regenstvu. Ko je po nesrečni vojni z Bolgari hotel kralj odpovedati se, ga je baš kraljica pregovorila, da je še obdržal krono. V Wiesbaden je šla tudi le vsled želje soprogove. Ločiti se pa kralj najbrž le zaradi tega hoče, da bi se poročil s svojo sestrično Katargi, katerej je že dolgo naklonjen. Več bogatih Srbov še vedno poskuša napraviti sporazumljenje mej kraljem in kraljico. Kraljica naj bi živel v inozemstvu, zakon naj bi se pa nikar ne ločil. Sinoda tudi vedno odlašala ločitev, ker bi rada, da se stvar še kako drugače poravnava.

Mej **bolgarskimi** ministri se razpore vedno ponavljajo. Stojilov in Načević sta bi a zopet dala ostavko, pa ja je pregovoril Stambulov, da ostaneta, dokler se zopet snide sebrauje. Radoslavov jako pridno ruje proti ministerstvu. Pred vsem poskuša večino poslancev pridobiti zase, da bi vrgli Stambulova, kar se mu bode pa javljane posrečilo. Cankov tudi bolj pogostoma dopisuje vodjam strank v Bolgariji. Odšel je v Rusijo, v Kijevu se udeleži slavnosti devetstoletnice pokristijanjenja Rusije, potem pa pojde v Peterburg. Iz Rusije misli se vrniti v Bolgarijo, kakor je pisal Karavelovu in Stambulovu, nadeja se namreč, da se bodo do tačas že sporazumele razne stranke v Bolgariji. Stambulovu je dal razumeti, da bi rad stopil v ministerstvo. Karavelov je takoj odpisal Cankovu, kaj je pa storil Stambulov, se ne ve, a sodi se, da se za Cankova pisma dosti ne meni. Cankova povratku v domovino pa vlada baje ne bode delala ovir. V Sofiji mislijo, da bode manj nevaren doma, nego je pa v inozemstvu, ker bode vlada lahko nadzorovala njegovo delovanje.

Da bi prišlo več tujih gostov k slavnosti pokristijanjenja **Rusije** v Kijev, je dotični odbor se sporazumel z ruskimi železnicami, da bodo inozemske udeležitelje zastojn prevzale od meje v Kijev, kjer jim bode odbor preskrbel tudi zastojn stanovanje in hrano. Prišlo bode več gostov iz Srbije, Rumunije in Bolgarije, če tudi te države ne bodo oficijalno zastopane.

Boulanger se baje ne bode tako hitro ozdravel in to mu zna jako veliko škodovati. Agitovati ne more, tako pa ni upanja, da bi bil kje zopet voljen v **francosko** zbornico. V departementu „Nord“ so nevoljni, da je odložil mandat, v departementu Ardèche pa tudi ne bode zmagal, če zanj ne glasujejo vsi monarhisti.

Naredbe **italijanskega** generala Baldissere nešo ostale brez uspeha. Skoro vsi Grki v Massavi so že plačali občinske takse. Bogatega Grka Trigoglu, ki je že bil član civilnega sodišča so pa iztirali, ker ni hotel slušati poveljniških propisov.

Mladi **španski** kralj je nekda jako bolehen in baje ni nič upanja, da bi kedaj prevzel vladanjo. Poprej bode smrt končala mu življenje. Vlada se zaradi tega prizadeva, da bi napravila sporazumljenje mej obema rodoma Bourbonov s tem, da bi dona Carlosa sin, do Jayme, vzel princensinjo asturijsko.

Anglija je pa res v vednih zadregah. V Evropi jej napravljajo vedne sitnosti Irci, v Afriki se puntajo Zulovci. Po novejših poročilih so se jej pa spuntali še Indijanci na zapadu angleškega ozemlja v Ameriki. Pobili so že več belih ljudi. Anglija bode javljane mogla dolgo krotiti vse kolonije. Morala bode tem deželam dati večjo samo stojnost, ali bode pa jedenkrat razpala.

Dopisi.

Iz Logatec 18. julija. [Izv. dop.] Po nam došlih poročilih pričakujemo v nedeljo v Logateci ob lepem vremenu do 4000 gostov. — Ako se tem 2000 domačih udeležencev prišteje, bo na slavnostnem prostoru 6000 slovenskih src zbranih, ki bodo pričale o udanosti in zvestobi do vladarjeve hiše in ki bodo jasno željo izraževale, da hoté častno živeti. Zares, našega ljudstva poprijelo se je neko sveto naudušenje, ono želi in hrepeni po tem, da se pri njem kmetijstvo obrtnija in kupčija poudignejo. Kaže, da je prišlo do prepričanja, da je le v pridnosti in varčnosti iskati prave sreče in zadovoljnosti. Gojimo ta lepi čut, da postane misel — dejanje.

Kdor pride v Logatec, naj si ogleda Dolenji Logaški šolski vrt. Prepričal se bo, kako da more priden in vesten učitelj s pomočjo krajnega šolskega sveta sadjorejo v svojem kraju povzdigniti. To je zares hvalevredno delo! — A tudi naše kmetijsko podružnico stavljam drugim v izgled in posnemanje. Ta je ustanovljena 19. decembra 1886 in šteje v vaseh Dolenji in Gorenji Logatec, Rovte in Hoderšca čez 60 udov. Veliko berila spravila je podružnica v naše ljudstvo. Podružnica ima svojo drevnico, ki ima zdaj že 1500 lepo vzrastlih cepljenih drevesc. Podružnica in premožnejši posestniki oskrbujejo si najnovejše stroje in orodje in dajejo s tem kmetu priliko, da opazuje, kako da se more pri delu čas in denar prihraniti. Naša podružnica se je tudi veliko trudila, da bo dne 23. t. m. v Logateci živinska razstava. Bog nam daj v nedeljo in pone deljek lepo vreme. Saj to zaslužita odborova skrb in delavnost in pa vneto ljudsko naudušenje.

Iz Krškega šolskega okraja 16. julija. [Izv. dop.] Okrajna učiteljska konferencija, o kateri je cenjeni g. dopisnik v dopisu „Ob izteku Savinje“ že govoril obširno, bode vršila se v dan 23. t. m. v Krškem šolskem poslopji pod vodstvom okrajnega šolskega nadzornika. Dnevni red je: 1. Poročilo nadzornikovo o nadziranji in stanji šol. 2. Meritev ploskev in teles (razlaga metodično za za ljudske šole meščanske šole učitelj g. Jos. Bezljaj.) 3. Ogledovanje stalne učilske razstave v zvezi z razlaganjem Lavtarjevega aparata (razkazuje gosp. učitelj meščanske šole g. T. Romih). 4. Določitev knjig za bodoče šolsko leto. 5. Poročilo knjižničnega odbora. 6. Volitve: stalnega odbora, knjižničnega odbora in dveh zastopnikov v okrajni šolski svet za prihodnjo 6letno dobo in 7. Pojedini nasveti, ki se pa morajo vsaj do 20. julija predložiti stalnemu odboru v Krškem. —

Kar se tiče naših prihodnjih zastopnikov v okrajnem šolskem svetu se v marsičem strinjam z g. dopisovalcem. Le to mi ne godi, da hoče imeti jednega zastopnika na severnem konci in drugega na južnem, po tem tacem na najbolj oddaljenih krajih. Zastopnika naša naj stanujeta tu ali tam (to ni merodajno); a biti morata vrla, neustrašena moža, čista in neomadeževana značaja. Gledati morata v viši meri na koristi tistih, ki so jih volili, kakor na lastne. Nikdar ne smeta ravnati po pregovoru: „Roka roko umiva“, kakor sta vedno delala dose danja naša zastopnika. Pri izpraznjenih službah v

domačem okraji bi se moralo ozirati v prvi vrsti na domače učiteljsko osobje. Mej tem časom so se oddale vse tri boljše službe tujim (jednemu celó s Štajerskega); tedaj domači učitelji so se prezirali. Vse to sta pa zakrivila zastopnika učiteljstva, ker sta se pri sejah premalo potegovala za svoje volilce. Že to naj zadostuje in učiteljem odpre oči, da bodo prihodnji ponedeljek oddali svoje glasove tistima tovarišema, do katerih imajo največ zaupanja. Sladkim besedam in vedno smehljajočemu obrazu naj ne verujejo. Sosebno se še bojte tistih, ki hrepene vedno više in više po lestvici zlesti in ki skrb le zase, za svoje tovariše pa nič. Nadjaje se, da bode 23. julija z družinimi močmi pogodili pravo ter si mej seboj izvolili dva odkrita značaja, ki bodeta v resnici zastopala koristi vsega učiteljstva — ne pa svojih, kakor se je godilo do zdaj, konča svoj dopis Vaš Vam le dobro želeč kolega s kmetov.

Poročilo vodovodnega odseka o svojem delovanji

od dne. 25 maja 1883. do dne 14. marcija 1888.

(Konec.)

Ko se je prišlo do teh uspešnih preiskav, sklenil je odsek pozvati v Ljubljano gospoda Dionizija Stura, da izreče svoje mnenje, katera voda bi bila prikladnejša za upeljavo, in le ta, odzivajoč se odsekovemu vabilu, prišel je v Ljubljano dne 25. julija 1886. l. Pregledal je v družbi nekaterih odsekovih členov nastopna dva dni studence na Skaručini in v Babinem Dolu ter vodnjake na Posavji in na Ljubljanskem polji in poročal o tem v seji odsekovej dne 28. julija 1886. l. V tem svojem poročilu naglašal je gosp. Dionizij Stur, da je podzemeljska voda na Ljubljanskem polji obilna, jako okusna, čista, hladna in zdrava in torej pripravna za vodovod, posebno, ker bi se dala napeljati v mesto brez velikih stroškov. Vender bi on ne bil zanjo v prvej vrsti, ker se bode mesto gotovo širilo v smeri proti Savi in bi prej ali slej vsled tega vodovodna voda postala onesnažena. Vodo v Babinem Dolu označil je istotako za vodovod pripravo, a dostavil, da nanjo ni misliti, ker bi sicer sedaj še zadostovala potrebam mesta, ako bi se pa isto količ kaj razširilo, bi je bilo premalo. Za najpripravnejši kraj, kateri naj bi vodovodni odsek imel pred očmi označil je Skaručino, kjer bi se dobilo obilno hladne, čiste in silno okusne studenčnice, katera bi se po njegovih mislih dala napeljati v mesto brez velikih stroškov. O tej priliki, kakor tudi že prejšnja dva dni mej komisijonovanjem izrekel je gosp. Dionizij Stur mnenje, da voda v vodnjakih na Ljubljanskem polji ni, kakor misli odsek, filtrovana savska, temveč da je to voda istega izvora, kakor ona voda, katera priteka izpod zemlje pri Skaručini in na Povodji.

Vsled tega pričela se je voda po obeh straneh Save zopet meriti in primerjati analize vode iz obojestranskih vodnjakov in res je odsek prišel kmalu do prepričanja, da je mnenje gosp. Dionizija Stura popolnoma upravičeno. Izreči se pa za jeden ali drug projekt ni odločno upal, dokler ni imel natančnih načrtov in proračunov. Sklenil je torej v svojej

A ko sem nevarno obolel, ni se ganil od moje postelje. Noč in dan sedel je poleg mene, obkladal mi glavo z mokro krpo ter pripovedoval mi povesti iz domovine, vedno iz domovine, kamor ga je vlekle bolno srce.

Nekega dne, popoldan, sedel sem v malej sobi kasarne svete Magdalene v pogovoru s predragim, 1882. leta umrsem prijateljem Ivanom Fricajem, jako nadarjenim vrlim Slovencem, ki počiva pozabljen na Ljubljanskem pokopališču, in kojemu je povodom smrti naju predragi prijatelj, gosp. Fran P—k, sedaj načelnik postaji na Savi, položil v imenu Mariborske čitalnice krasen s trobojnico nakičen venec na gomilo. — — — — —

Bilo je okolu 6. ure, ko potrka nekdo na vrata, — v sobo stopi moj „Jože“. V desnici držal je komadič papirja, v levici nosil pol litra črnega Tridentina. Opazivši tovariša hoče oditi.

„No Jože, kaj pa hočeš?“ ga vprašam.

Stiskal je papir in steklenico pod pazduho, neukretno sukal so na peti desne noge.

„Nič se ne sramuj, Jože!“ le povej, kaj ti je na srci.

„Prosil bi Vas gospod, da bi jej pisali, a to-le

prinesel sem Vam“. Nikakor nesem hotel užaliti blage prostaške duše. Poučil sem ga, da se višjim ne sme donašati daril, natočil kozarce ter velel mu na moj račun prineesti bokal najboljšega rujnega Tridentina.

„Kaj pa naj pišem Jože?“

Namuznil se je in mi šepnil na uho: „Vsaj to sami najbolje veste! Pišite jej, da me naj počaka, da se mi ne izneveri — drugače — ga ubijem onega bogatega postopača, ki lazi za njo — ubijem!“

Spisal sem mu list ter prebral mu ga. Zado voljen je bil z vsem, le konec ni mu ugajal. Skleniti sem moral tako-le: „Podam Ti roko čez hribe in doline in ostanem do mrzlega groba Tvoj Jože Dvornik“.

Odrinili smo na laško mejo. Gori na visoki skali, kakor orlovo gnezdo sedi utrdba Civezzano, a doli pod njo v soteski nahaja se mala v skalo usekana utrdba, ki preči cesto. Njej na desno pe nijo se po skalinah valovi deroče Ferzine.

Prišedši v Civezzano bilo je vse čilo in zdravo. A le kratek čas je trajalo to, in skoro je zbolelo zaporedoma 5 vojakov na vročinskeje bolezni, mej temi tudi moj „Jože“.

Ni hotel uleči se. Prigovarjal sem mu, da naj

gre v posteljo, a trdil je, da je zdrav. Kmalu so ga zapustile moči in legel je tudi on.

V noči od 14. na 15. dan decembra umrl nam je prostak. Poslali smo v bližnjo vas Cognolo po civilnega zdravnika. Zaukazal je, da moramo vse bolnike nemudoma prepeljati v Trident ter da mora tudi kompanija zapustiti utrdbo. Poročili smo to v Trident.

Bolnike so odvedli na to v bolnico Trident-skih usmiljenih sestrá in kmalu potem je tudi kompanija odpotovala v Trident.

Bilo je 25. decembra meseca. Sedel sem pred kavarno „Vioco“, ko pride po me vojak iz bolnice ter mi javi, da moj Jože umira ter da želi, da bi prišel še jedenkrat k njemu.

Dasi je bilo strogo zabranjeno, hoditi k bolnikom, šel sem ipak le k njemu. Moral pa sem se prepričati z jezično italijansko predstojnico bolnice skore pol ure, predno sem smel ustopiti. V nezavesti ležal je moj „Jože“ na postelji. Sedel sem k niemu Glava bila mu je otekla in goreča. Nekaj hipov mu je malo odleglo — zavedel se je ter me spoznal.

„Gospod! hvala Vam, da ste prišli. Oj, umrl bom, umrl in tako daleč od rojstne mi vasi!“

seji dne 18. decembra 1886. l., da se ima mestnemu zboru nasvetovati, naj razpiše natečaj za izdelavo podrobnega načrta za vodovod, in sicer za obe varijanti: z Ljubljanskega polja in s Skaručine. Program za izdelavo takega načrta predložil je član odseka gosp. Vladimir Hraský in mestni zbor sprejel ga je v svoji seji z dne 8. marca 1887. l.

Predno se je javno razglasil natečaj za izdelavo podrobnih načrtov, oglasila sta se pri mestnem magistratu gg. Friderik Passini, kot pooblaščenec tvrdke baron Karol Schwarz & Co. z Dunaja, in inženier Oskar Smreker iz Mannheima, ponujajoča se mestnemu zboru za izgotovljenje omenjenih načrtov, naglašujoča soglasno, da bi mesto potem javnega razpisa ne prišlo do tacihi načrtov, kakeršnih mu bode treba za oddajo izvršitvenih del, in da je poleg tega še vprašanje bi li solidne, sposobne tvrdke hotele sploh udeleževati se natečaja. Mestni zbor osvojil je to mnenje veščakov in sklenil v svoji seji dne 11. marca 1887. l., da se razveljavi prejšnji njegov sklep o javnem natečaju. Vodovodni odsek je vsled tega napravo natančnih načrtov in proračunov v svoji seji dne 28. marca 1887. l. izročil gospodu Oskarju Smrekerju, ob enem pa v svoji seji dne 27. aprila 1887. l. sklenil, da se imajo vršiti vsa še potrebna dela, posebno pa, da se z vrtanjem na Ljubljanskem polju in v Povodji konstatuje kakovost zemljišča in da se z natančnim opazovanjem vodnjakov določi, v katere smeri teče podzemeljska voda, in upliva li Sava kaj nanjo. Vsa ta dela izvršila so se, kar je bilo najhitreje mogoče, in v seji dne 10. marca 1888. l. predložil in pojasnoval je že Oskar Smreker odseku načrta obeh alternativ. Da se stvar reši brez odloga, pregledali so tehniki odborovi načrt ter se posvetovali o njem v sejah dne 11., 12. in 14. marca. Resultate teh posvetovanj predložili so odseku v seji dne 14. marca 1888. in odsek odobril jih je v polnem obsegu, odločivši se za prvo alternativo, to je za upeljavo vode z Ljubljanskega polja. Proračun spremenil se je le v tem, da se je sklenilo:

1. mesto nameravanih petih vodnjakov napraviti le štiri;
2. kondenzacijski vodovod izpeljati le 500 metrov daleč in ne do Save;
3. opustiti električno osvetljavo;
4. opustiti napravo hleva;
5. izvesti priprosteje pročelje reservoirja, in
6. opustiti nekatere dele nameravane cevne mreže.

Vsled teh sprememb prihranilo se bode toliko, da bode vodovod stal 485.486 gld., in sicer:

1. dobivanje vode	gld.	95000—
2. vzdigovanje vode	"	90486—
3. upeljavo vode	"	90000—
4. reservoir	"	55000—
5. cevna mreža	"	155000—

Ker je slavnemu mestnemu zboru predloženo utemeljiteljno poročilo projektanta gospoda Oskarja Smrekerja, ni mi potreba navajati tu še posebej razlogov, ki so bili merodajni, da se je vodovodni odsek odločil za prvo alternativo, in zato po kratkem tem zgodovinskem obrisu odsekovnega delovanja predlagam v njegovem imenu:

Tolažil sem ga.

„Prosim Vas, pišite jej, da jej odpustim. Ni mi odgovorila in pretekla sta dva meseca, odkar ste jej pisali! In nič odgovora, nič! Odpustim jej, odpustim. Pišite jej, da sem jo imel rad, oј tako neskončno rad!

In utrnila se mu je solza. Odpel si je srajco, — pomagal sem mu — ter si odvezal mal, na črni niti viseč križec, kateri je nosil na prsih.

„To-le mi je prinesla pred 12 leti s svete Gore ranjca mati ter posvarila me, da naj nikar ne pozabim Boga. E, pa saj sem rad molil, zmiror rad.“

Umrl je še tisto noč.

Drugi dan se je pomikal po Tridentskih ulicah vojaški spreved.

Godba je svirala žalostinke; pred vojaškim vozom korakal je jeden „vod“, za vozom pa sva stopala s stotnikom. Vrgel sem pest tuje črne zemlje na priprosto krsto, in solza se mi je ukradla in padla na gomila jednega najblažjih značajev. In ko sem prišel domov, sedel sem ter pisal jej, da jej odpusti vse — pisal, da smo zagrebli Jožeta v tujo tirolsko zemljo.

Slavni mestni zbor naj sklene:

1. za mestni vodovod osvaja se prva alternativa po načrtu, kakor ga je izgotovil inženier gosp. Oskar Smreker za dobavo vode z Ljubljanskega polja s proračunjenimi stroški 485.486 gld.

2. vodovodni odsek se pooblašča storiti vse potrebno, da se dela kar najhitreje mogoče razpišejo.“

V Ljubljani dne 19. marca 1888.

Ivan Hribar.

Domače stvari.

— (Vsem čast. p. n. naročnikom), ki dosedaj niso naročnine poravnali, bode jutri list ustavljen. To v naznanilo, da ne bode nepotrebnih reklamacij.

Upravništvo „Slovenskega Naroda“.

— (Imenovanja). G. Henrik Dominich, pristav pri deželnem sodišči v Trstu, imenovan je okrajnim sodnikom v Bolci. Gosp. dr. Karol Gehlingsheim, pristav v Kozjem, pride k sodišču v Celji. Avskultant g. Josip Kronvogel imenovan je pristavom pri okrajnem sodišči v Kozjem.

— (Subdijakonati) podelil je včeraj knez-škof dr. Misija 16 bogoslovcem.

— (Slovenski dijakina Dunaji) hoteli so se v posebni deputaciji pokloniti kraljici Nataliji. Velikošolec, proseč za avdijenco, dobil je nastopni odgovor: „Poštovani gospodine! Njeno Veličastvo kraljica Natalija duboko dirnuta pažnjom, kojom ste hotjeli Vi i Vaši drugovi, da ju obradujete, neima dovoljne rieči, da Vam se zahvali. No na Njeno veliko sažaljenje sutra polazi i mora da se liši toga zadovoljstva. Povtorajući Vam srdačnu blagodarnost Njenoga Veličanstva molim uvaženi gospodine, da primite uvjerenje Mog najodličnijeg poštovanja. Njena Veličastvo će se uvijek sećati Vašeg današnjega koraka i pričae to svome sinu kraljeviču Aleksandru. — Stana Bogičević, dvorska gospodjica“.

— (Gimnazije Ljubljanske letno izvestje) ima na prvi strani obširni spis „Nicodemus Frisohlius Entwurf einer Laibacher Schulordnung aus dem Jahre 1582“, ki ga je spisal in kritično pojasnil g. prof. Julij Wallner. Za zgodovino šolstva Ljubljanskega in za reformacijsko dobo bode ta spis ugoden vir. — Mej šolskimi vestmi opazamo, da je na gimnaziji Ljubljanski obligatne predmete poučevalo 31, neobligatne predmete pa 5 učnih sil, mej njimi pa samo šestnajst rednih profesorjev. Gledé tega abnormalnega razmerja zavzema gimnazija Ljubljanska gotovo prvo mesto v vsej Avstriji in učna uprava bi morala šteti si v sveto dolžnost, da se to stanje prej ko prej zboljša.

— Dijakov bilo je začetkom šolskega leta 834, koncem leta 770, na spodnji gimnaziji imel je vsak razred po tri paralelke, peti, šesti in sedmi razred po dve paralelki. Po narodnosti bilo je mej gimnazijci 650 Slovencev, 112 Nemcev, 5 Italijanov, 3 Hrvati, rodom bili so večinoma iz Kranjske, glede veroizpovedanja razen jednega, vsi katoliki. Odličnjakov bilo je 95, prvi red jih je dobilo 460, 103 imajo ponavljalni izpit. Učnine plačali so vsi gimnazijci 13.290 gld., od te vsote spada na prvi razred 5250 gld., katera številka glasno trobenta, kako drag je korak v hram modric. Dijaki imeli so 128 štipendij v skupnem znesku 11.512 gld. 17 kr. Podporno društvo imelo je 599 gld. 75 kr. dohodkov, 531 gld. 76 kr. pa izdatkov, premoženje narastlo je na 8025 gld. v obligacijah, 67 gl. 99 kr. v gotovini. Razen tega ima društvo mnogo knjig, atlantov in slovarjev. Vsprejemnine in drugih pristojbin plačalo se je 1270 gld. 50 kr.

— (Državna gimnazija v Mariboru) imela je preteklo šolsko leto 272 dijakov, mej njimi 137 Slovencev, 128 Nemcev, 4 Čehe, 3 Italijane.

— (Nesreča.) Pri sv. Petra vojašnici delajo pionirji raznih polkov most čez Ljubljaničo. Danes po 10. uri, ko so stavili zopet jedno kozo, utrgala se je vrv in dva čolna, v katerih so stali vojaki, držeč vrv, sta se preobrnila. Osem vojakov palo je v Ljubljaničo. Sedem se jih je takoj rešilo, osmega, oženjenega Nika Jovanoviča, od 19. lovskega batalijona, potegnili je pa v vodo. Skušali so ga rešiti, molili mu drogeve, da bi se zanje poprijel, jeden vojakov skočil je celó za njim, ga tudi prijel, a moral zopet izpustiti, da se je sam rešil. Pri prisilni delavnici izginil je Jovanović pod vodo.

— (Veteransko društvo v Kamniku) bode v nedeljo dna 12. avgusta t. l. praznovalo

blagoslovljenje svoje zastave. Te slavnosti udeležil se bode tudi veteranski kor iz Ljubljane. Odhod bode ob 6 uri zjutraj. Zasobne osebe plačajo za vožnjo v Kamnik in nazaj po 50 kr.

— (Treščilo) je včeraj zvečer okolu 10. ure v Vodicah. Kakor je bilo videti z Grada, nastal je velik požar, o katerem pa še nič natančnejega ne vemo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 18. julija. Dunajski dopisnik Pariškemu „Temps“-u imel je pogovor s srbske kraljice zaupno osobo. Ta mu je pripovedovala o pogovoru z grofom Herbertom Bismarckom. Slednji je rekel, da je kralj Milan jako nervozen in da pošilja telegram za telegramom, da bi se stvar nemudoma rešila. Zaupna osoba omenila je žalost matere. Grof Bismarck je odvrnil: V državnih zadevah se žalost ne jemlje v poštev. Zaupna osoba poudarjala je potem pravice materine, a Bismarck je dejal: „Pri nas velja salski zakon. Ženske ne štejejo.“

Levov 18. julija. „Pol. Corr.“ Odkar se je pomnožila ruska mejna straža, množe se tudi pritožbe o ruskih vojakihi na meji. V okraji Sokal pripetil se je flagranten slučaj. Dvanajst mož broječ oddelek ruske mejne straže šel je po noči 2000 korakov preko meje, obkolil ta kraj meje stoječe tihotapsko prenočišče, pretepal tihotapce ter jih z zaplenjenim žganjem vred odvel čez mejo nazaj. Avstrijska oblastva odredila so natančno preiskavo.

Pariz 18. julija. Kraljica Natalija došla v spremstvu treh dam z orijentskim vlakom. Vsprejema ni bilo, tudi ljudstvo je ni čakalo. Samo postaje načelnik jo je pričakoval in spremil do voza. Kraljica se je prijazno razgovajala.

Dunaj 19. julija. „Armee-Verordnungsblatt“ objavlja ročno pismo cesarjevo F.-Z.-M. Kuhn, priznavajoče povodom njegove petdesetletnice njegovo odlično in uspešno službovanje v miru in v vojni najlaskaveje. Ob enem se F.-Z.-M. Kuhn, ker vojske popolna pripravljenost zahteva, da se komando, katera je doslej on imel, drugemu izroči, stavi v disponibiliteto. S pridržkom, da se uporabi kje drugje, izraža se mu zahvala in priznanje za izvrstne zasluge na dosedanem mestu.

Poslano.

Nepremišljene in popolnoma neosnovane besede, ki jih je izpregovoril č. g. državni poslanec Klun v državnega zbora seji 8. maja t. l. o ravnateljstvu gimnasije Kranjske, vzročile so, da leti po mestu Kranjskem in, kakor čujem, tudi drugodi, na-me sum, češ, da sem jaz zakrivil razpust Kranjske gimnasije, poslavši vis. naučnemu ministerstvu kako neugodno poročilo. V obrambo žaljene svoje časti, človeku najdražjega blaga, prisiljen sem, tem potom odločno zavriniti to krivljenje kot neutemeljeno ter izjavljam na svoje poštenje, da do tistega dne, katerega se je uradno razglasil razpust Kranjske gimnasije (8. avgusta 1887), od mojih rok ni došlo vis. ministerstvu nikakršno poročilo, najmanj pa tako, ki bi merilo na razpust omenjenega zavoda. Nepristojno je človeku, javno govoriti o samem sebi. Toliko pa smem vendar reči, da sem kot ravnatelj vestno posvečeval skromne svoje moči povzdigi mojemu vodstvu izročene zavoda in da me je vodila in naiduševala vedno le misel, s pomočjo poklicanih faktorjev razširiti nižjo gimnasijo Kranjsko v višjo. Pri tem sklicujem se lahko na preblagorodnega g. dež. predsednika, katerega sem v omenjeni zadevi nadlegoval ustno in pisмено morda večkrat, kakor mu je bilo ljubo; sklicujem se na preč. g. dež. šolskega nadzornika in na svoje gg. kolege, ki so imeli priliko, opazovati moje delovanje bližje in natančneje, nego g. Klun; sklicujem se na sl. branilnico kranjsko, na presl. deželni zbor kranjski in na prebivalce Kranjskega mesta, pri katerih sem, hodeč od hiše do hiše, prosjačil prispevkov za dijaško podporno zalogo, koje menda vendar nisem ustanovil v propad Kranjske gimnasije; sklicujem se na dalje na nekatere Ločane, ki so me lani ravno ob tem času proklinjali, ker so se na moje ponovljene prošnje zavračali njih sinovi od gimnasije Ljubljanske na Kranjsko; sklicujem se naposled na marsikatero nasprotnika, kateremu je bilo moje prizadevanje „trn v peti“. — Še le 2. aprila t. l. poslal sem na vladno zahtevanje (torej ne prostovoljno) sl. dež. šolskemu svetu neko alternativno poročilo, tičoe se prihodnjega šolskega leta (1888/89) in sestavljeno po danih mi vodilih. To poročilo z dne 2. aprila 1888, bodi si kakršnokoli, pač ni moglo napotiti vis. ministerstva,

da je razpustilo Kranjsko gimnazijo že 8. avgusta l. 1887. Toliko v pojasnilo! Gosp. kanoniku Klunu pa kličem: Onečastili ste moje dobro ime ter mi pripomogli do britke izkušnje, da je „nehvaležnost plačilo sveta“; ta greh odpusti Vam Bog, jaz Vam ga ne morem!

V Kranji, dne 18. julija 1888.

Fr. Wiesthaler,
c. kr. gimnazijski ravnatelj.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (331-164)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Izkaz o doneskijh za Raič-ev spomenik.

(Daje.)

	Prenesek	252 gld.	— kr.
Gosp. Starkl Lavoslav, trgovec na Ptui	2	—	—
Hajšek Anton, dekan v Bistrici	1	—	—
Lenart Janez, župnik	1	—	—
Hrčič Josip, župnik v Polskavi	2	—	—
Vrsek Fran, notar v Sevnici	2	—	—
Mikl Alojzij, trgovec v Ormoži	2	—	—
Znidarič, profesor v Serajevu	5	—	—
Lilek,	2	—	—
Bedjanič,	1	—	—
Seunik,	1	—	—
Čuček,	1	—	—
Ivan Antolič, župnik na Gori	2	—	—
Anton Pajmon, župnik	1	—	—
dr. Firbas Fran v Brežicah	10	—	—
dr. Srebre Karol	5	—	—
Setina Josip	1	—	—
Orožen J., pristav	—	50	—
Stoklas M., dekan	1	—	—
Slivca Josip, davkar	1	—	—
Levak Andrej, trgovec	—	50	—
Munda I., živinozdravnik	1	—	—
Kavčič Matija, trgovec v St. Juriji	2	—	—
Kupljen Anton, notar v Črnomlju	2	—	—
Aleš Anton, dekan v Semiču	1	—	—
Kadunc Matija	1	—	—
dr. Dominkuš v Mariboru	5	—	—
Feliks Ferk	1	—	—
France	1	—	—
dr. Glančnik	2	—	—
Horak, profesor	1	—	—
Gabrijel Majcen	1	—	—
Neimenovan	1	—	—
Gosp. dr. Pekolj	1	—	—
dr. Radač	2	—	—
Fran Perko	1	—	—
dr. Sernee Ivan	2	—	—
dr. Rudolf v Konjicah	1	—	—
Pleteršnik M., profesor v Ljubljani	2	—	—
Vodušek Matej,	1	—	—
Marn Josip,	1	—	—
Zupan Tomo,	2	—	—
Lederhas Lud.,	1	—	—
Vavru Ivan,	2	—	—
Pihler Josip,	1	—	—
dr. Svetina,	2	—	—
Tavčar Alojzij,	1	—	—
dr. Požar Lovro,	15	—	—
dr. Zupaneec, notar	5	—	—
Robič Luka, dež. posl.	1	—	—
dr. J. Vošnjak, dež. posl.	5	—	—
dr. I. Tavčar, odvetnik	5	—	—
Drag. Hribar, vodja „Nar. Tiskarne“	2	—	—
Korbinijan Lajh	4	—	—
Župnija pri Mali Nedelji	4	60	—
Rapoc Josip v Mariboru	1	—	—
Dunajski Slovenci	3	76	—
Gosp. dr. Murko v Peterburgu	1	—	—
Klobasa Fran, župnik	5	—	—
Filip Vihar,	5	—	—
Ledenik Anton,	5	—	—
Vrsek Fran,	2	—	—
Ljutomerski narodnjaki	19	80	—
Gosp. Meško Alojzij, župnik	1	—	—
dr. Čuček L. Orebič	2	—	—
dr. Hrašovec v Slov. Gradci	3	—	—
dr. Šegula v Postojni	10	—	—
Skupaj	434	gld. 16	kr.
(Konec prih.)			

Tržne cene v Ljubljani

dne 18. julija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5.85	Špeh povojen, kgr.	68
Rež,	4.22	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3.74	Jajce, jedno,	2
Oves,	3.09	Mleko, liter	8
Ajda,	3.90	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	4.22	Telečje	48
Koruz,	5.52	Svinjsko	60
Krompir,	—	Koštrunovo	34
Leča,	12	Pišanec	55
Grah,	13	Golob	22
Fizol,	11	Seno, 100 kilo	214
Maslo,	kgr. 1	Slama,	214
Mast,	80	Drva trda, 4 metr.	640
Špeh frišen	64	„ mehka, 4	415

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. julija	7. zjutraj	727.1 mm.	20.3° C	z. jz.	obl.	14.8 mm.
	2. popol.	727.2 mm.	22.7° C	m. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	727.4 mm.	18.5° C	m. sev.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 20.5°, za 1.2° nad normalom.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Dunajska borza

dne 19. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	gld.	včeraj	—	danes
Papirna renta	81.15	—	gld.	81.05
Srebrna renta	82.55	—	—	82.30
Zlata renta	112.20	—	—	112.20
5% marcna renta	96.60	—	—	96.50
Akcije narodne banke	872.20	—	—	872.20
Kreditne akcije	31.8.60	—	—	310.20
London	125.20	—	—	125.20
Srebro	—	—	—	—
Napol.	9.90 1/2	—	—	9.90
C. kr. cekini	5.90	—	—	5.90
Nemške marke	61.17 1/2	—	—	61.17 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133	gld.	50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	16 1/2	—	25
Ogerska zlata renta 4%	—	101	—	50
Ogerska papirna renta 5%	—	89	—	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105	—	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120	—	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	127	—	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	—	—	—
Kreditne srečke	—	184	—	—
Rudolfove srečke	10	21	—	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	110	—	25
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	226	—	—	75

Št. 12.312.

(502-1)

Razglas.

V ponedeljek 16. dan t. m. zjutraj se je priklatil iz Ljubljanske okolice v mesto kmetski tako imenovani Brakepes, srednje velikosti, belo in črno pisane kože, je tukaj več psov napadel in oklal. Ta pes je bil od straže opoludne pobit.

Sekcija, ki se je takoj vršila, dokazala je, da je bil pes stekel.

Vsled tega so na podlagi postave z 29. dne februarja 1880 l. št. 35 drž. zak. za vse mesto od današnjega dne počenši **trimesečna pasja kontumac** upelje v ukaže, da smejo psi v tem času le s trdnjo torbo okoli letati ali pa se morajo zunaj hiše voditi na vrvi.

Psi, ki bodo prosto okoli letali, bodo se polovili in pokončali, proti nemarnim lastnikom pa se bo postopalo po dotičnih postavnih določbah.

Ob enem se omenja, da bode postavne varstvene naredbe za 4 kilometre daleč okoli mesta upeljalo c. kr. okrajno glavarstvo v Ljubljani.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 17. julija 1888.

Župana namestnik: Vončina.

Tujci:

17. julija.

Pri **Slonu**: Alhori iz Trsta. — Meisener iz Waheticha. — Dr. Peswolf iz Varšave. — Kinkel iz Frankobroda. — Pogatschnig iz Gorice. — Migerka z Dunaja. — Polley z Dunaja. — Kalina iz Prage. — Achtschin iz Gorice. — Kulka z Dunaja.

Pri **Malič**: Ritschi iz Berna. — Košir iz Trsta. — Rastern iz Grada.

Pri **avstriškem cesarju**: Hauz iz Kostanjevice. — Brammer z Dunaja.

Pri **bavarskem dvoru**: Šubic iz Poljan. — Hö nigmann iz Gorice.

Pri **južnem kolodvoru**: J. Schmid iz Gorice. — Beck iz Trsta. — Makedorf iz Bostona. — Korabek iz Krakovega.

Umrli so v

Ljubljani:

11. julija: Baltazar Renot, pek, 47 let, Poljanski nasip št. 50, za pleuritichim eksudatom.

deželnej bolnici:

16. julija: Jurij Pečnik, mizar, 55 let, za otrpjenjem hrbtenjače.

17. julija: Neža Lužan, delavka, 45 let, za jetiko. — Janez Vovk, kajzar, 71 let, za oslabiljenjem.

Učenec

za prodajalnico z mešanin blagom, 13 do 14 let star, ki je dovršil dve realki ali vsaj petrazredno ljudsko šolo z dobrim uspehom ter je krepak in zdrav,

vsprejme se takoj.

Ponudbe na upravnistvo „Slov. Naroda“ z naslovom: „Učenec“.

(501-1)

Pivo v steklenicah

(449-12)

prodaja

BIERMAIER v Ljubljani.

Poezije

SIMONA GREGORČIČA.

II. zvezek. — Založil Josip Gorup.

Dobivajo se samo pri meni. Broširane po 1 gld., s pošto 5 kr. več; elegantno vezane po 1 gld. 60 kr., s pošto 5 kr. več. (439-14)

FRAN DEŽMAN,

knjigovez v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 6.

Malinje,

lesičjekovo moko (Lycopodium), meces-novo gobo, mecesnov trpentin in jetrnik kupuje v vsaki množini (489 3)

dr. Kumpf-ova lekarna v Beljaku.

Proti kašlju in kataru

zlasti pri otrocih; proti hripavosti, zasliženju, vrtinim, želodčnim in mehurnim boleznim in scalnih težkočah priporoča se

koroški

Rimski vrelec,

najčistejša alkalična planinska kislica, **priradno pristna**; neprekos jiva **velefna mizna voda**, ki vina ne črni in je popolnoma brez organskih snovi, žvepljenih in jodovih spojin z njihovimi sitnimi stranskimi uplivi.

V Ljubljani ga prodaja **M. E. Supan**, na Dunajski cesti; v Kranji **Fran Doleno**. (479-2)

J. & S. KESSLER v BRNU,

Ferdinandove ulice št. 7 sn.,

posiljata proti poštnemu povzetju:

(130-18)

Križasto modno blago za žensko obleko, iz čiste volne, 90 cm. široko, 10 metrov gld. 8.50.	Domače platno, 29 vatlov, kos 1/2, gld. 5.50. — kos 1/4 gld. 4.20.
Volnen atlas v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 6.50.	King-tkanina, 30 vatlov, bolje od platna, kos 1/2, gld. 7.50. 1/4 gld. 5.80.
Kašmir v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 4.50.	ŠIFON, 30 vatlov, 90 cm. širok, kos 1/2, gld. 5.50. 1/4 gld. 4.50.
BAIGE v najnovejših barvah, 100 cm. širok, 10 metrov gld. 9.50.	Oxford, 29 vatlov, najnovejši vzorec, kos 1/2, gld. 6.50. 1/4 gld. 4.50.
Brokatno blago v vseh barvah, 60 cm. širok, najnovejši dessins, 10 metrov gld. 4.20.	Canevas za posteljno prevleko, 29 vatlov, kos 1/2, gld. 6.50. 1/4 gld. 5.20.
CRETON za žensko obleko, se sme prati, najnovejši vzorec, 70 cm. širok, 10 metrov gld. 2.80.	Damastni gradl, 30 vatlov, kos 1/2, gld. 8.50. 1/4 gld. 5.00.
Trinitnik. 60 cm. širok, svetlo- in temno-rjav, 10 metrov 1/2, gld. 3.50. 1/4 gld. 2.80.	Mizni prtji, platneni, v vseh barvah, 3 komadi 1/2, gld. 2.50. 1/4 gld. 1.50.
Blago za ponočne suknje (tudi za ženske obleke), 60 cm. široko, križasto, 10 metrov gld. 2.50.	Prtiči. platneni, 1/4 v kvadratu, — 6 komadov gld. 1.20.
Pregrinjalna garnitura (2 posteljni in 1 mizno pregrinjalo), iz ripsa gld. 4.50. iz jute gld. 3.50.	Otiračje, platnene, z resami, gld. 1.50. s kraji gld. 1.20.
Jute-zastor, turški dessins, (2 stranska dela in draperija), komplet, gld. 2.30.	Rjuhe, brez šiva, 2 metra dolge, 1 1/2 metra široke, 1 komad gld. 1.50.
Posobna preproga, jako trajna, 10-11 metrov dolga, — 1/2 gld. 6.50. 1/4 gld. 3.50.	Slamnjače iz jute-platna, kompletne, velike, komad 1/2, gld. 1.40. 1/4 gld. 90 kr.
Prešita posteljna odeja iz atlasa gld. 8.50. — iz rouge-a gld. 3.50.	Predposteljna preproga, najnovejši dessins, iz flanele, 1 par gld. 2.50. iz jute gld. 1.30.

Uzorci

zastonj in franko.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.